

Михалаки (въ себе си)

Каквото гледамъ, щѣ да блѣскамъ една софта днесъ, та и тѣй си имамъ ядъ на тѣхъ . . (високо)
Ще се каже ти си?

Софта та.

Софта.

Михалаки.

Отъ цариградски тѣ софти?

Софта та.

Отъ тѣхъ.

Михалаки.

Отъ тие, дѣто вдигахъ глава?

Софта та.

Еветъ.

Михалаки.

Отъ оние, дѣто заклахъ султанъ Азиза? Кажимъ, кой закла султанъ Азиза?

Софта та.

Не знамъ.

Михалаки.

Кажимъ право: Ти ли го закла?

Софта та.

Не!

Михалаки.

Азъ султанъ Азиза обичамъ. Султанъ Азизъ бѣше най-добрия султанъ, а?

Софта та.

Незнамъ . . .

Михалаки (раздражава се)

Незнаешъ, а? А знаете да свалите султани и да ги колите съ ножици? А ти зайнѣ ли султанъ Азизъ какъвъ султанъ бѣше? Знаишъ ли ти, че той